

DAVID
GORDON

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

’
ή

ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ
ΑΣΤΕΙΟ;

... η επιθυμία να σώσω τις φόρμες να τις αποσυνθέσω.

Λίγα λόγια για το έργο

Το έργο **Τα Μυστήρια Ή Πού Είναι Το Αστείο;** γράφτηκε και παρουσιάστηκε το 1991 στα Αμερικανικά φεστιβάλ **Drone** και **Serious Fun** καθώς και στα θέατρα **Bardonia Opera House** και **American Repertory Theater**. Ο συγγραφέας, σκηνοθέτης και χορογράφος του έργου, **David Gordon** συνεργάστηκε με τον **Philip Glass** στη μουσική και τον **Red Grooms** στα σκηνικά, κάνοντας μια παράσταση που κέρδισε ένα βραβείο **Bessie** κι ένα βραβείο **Obie**.

Αποτελείται από δύο παράλληλες και εκ πρώτης όψεως διαμετρικά αντίθετες ιστορίες, οι οποίες, κατά ένα παράδοξο τρόπο, τέμνονται και συνυφαίνονται: η πρώτη ιστορία αφορά τον πρωτοποριακό καλλιτέχνη και 'παππού' της Μοντέρνας Τέχνης, **Marcel Duchamp**, ο οποίος διηγείται (αυτολεξειί) την πορεία του στη ζωή και την τέχνη. Παρουσιάζει την καριέρα του, τα έργα και τις απόψεις του, αλλά κυρίως τις επιλογές που καθόρισαν τη διαδρομή του. Επιλέγει να μείνει ανύπαντρος, αποφεύγει κάθε είδους δεσμευση, δηλώνει όμως υπέρμαχος της ζωής: «Μου αρέσει να αναπνέω περισσότερο από το να ζωγραφίζω». Η δεύτερη ιστορία αφορά ένα συνηθισμένο ζευγάρι, τον **Σαμ** και την **Ρόουζ**, που διηγούνται τη δική τους κοινή πενήνταχρονη πορεία. Γνωρίζονται, ερωτεύονται, παντρεύονται και κάνουν ένα παιδί. Επιλέγουν να προσφέρουν μέσα από θυσίες και σκληρή δουλειά ό,τι καλύτερο μπορούν στη σχέση και το παιδί τους.

Ανάμεσα στις δύο ιστορίες που σχολιάζονται μουσικά από τον **Πιανίστα**, παρεμβάλλονται χαρακτήρες που δρουν καταλυτικά: Μία **Ντετέκτιβ** που θέτει διαρκώς ερωτήματα. Ο **κος.** και η **κα. Τέτσιου**, ένα ζευγάρι που δοκιμάζεται από τις επιθυμίες και τις αμφιβολίες του και μοιάζει να ψάχνει μια μαγική φόρμουλα ευτυχίας. Ο **Νέος Καλλιτέχνης** που ζητάει καθοδήγηση και ενθάρρυνση. Η **Φάννυ**, η μητέρα της Ρόουζ, έρχεται από τον "άλλο κόσμο" για να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς με την οικογένειά της... Ο **Ηθοποιός** που συνεχώς αλλάζει πρόσωπα, ελπίζοντας πως κάποτε θα βρει ένα δικό του. Ο πανταχού παρών **Θυμός** που δρα υπόγεια και συντηρεί και διαβρώνει.

Οι 'δευτερεύοντες' χαρακτήρες φωτίζουν τους 'πρωταγωνιστές': Τους φέρνουν αντιμέτωπους με τις επιθυμίες, τα ταλέντα, τις ανεπάρκειες και κυρίως τις αμφιβολίες και τις αβεβαιότητες τους. Αυτά τα σημεία που τέμνουν τις δύο παράλληλες ιστορίες είναι τα 'Μυστήρια' του τίτλου: Το Μυστήριο της τύχης, το Μυστήριο της πράξης και της απραξίας, το Μυστήριο της συνύπαρξης, το Μυστήριο των μωρών, το Μυστήριο του θυμού, το Μυστήριο του έρωτα, το Μυστήριο της κατανάλωσης, το Μυστήριο των λέξεων, το Μυστήριο του θανάτου, το Μυστήριο της τέχνης, το Μυστήριο της ζωής, το Μυστήριο, το Μυστήριο, το Μυστήριο...

Ο δεύτερος τίτλος 'Πού Είναι Το Αστείο;' υποδηλώνει το χιούμορ με το οποίο παρουσιάζονται τα 'Μυστήρια'. Αλλά και το τραγούδι, η μουσική και ο χορός προσθέτουν με το δικό τους τρόπο έναν αέρα ελαφρότητας και παιχνιδιάρικης διάθεσης πάνω σε έναν λόγο άλλοτε αποσπασματικό, άλλοτε κατακερματισμένο που μοιράζονται πολλοί ηθοποιοί διαδοχικά. Το κείμενο είναι απλό και ουσιαστικό, οι σκηνές αυτόνομες αλλά και αλληλένδετες, ο ρυθμός καταγιστικός και η δομή του εμπνευσμένη από το έργο του Duchamp, ενός καλλιτέχνη που κατάφερε να αλλάξει την αντίληψη για την τέχνη. Κάθε σκηνή βρίθκει από αναφορές σε ιδέες και έργα του Duchamp, πράγμα που επιφανειακά δεν γίνεται πάντα αντιληπτό αλλά εντούτοις καταφέρνει να λειτουργήσει σε όλα τα επίπεδα, δημιουργώντας ένα Ντυσανικό 'διασκεδαστικό' σύμπαν όπου τα πάντα περιστρέφονται με τη κινητήρια δύναμη της δημιουργίας. Σ' αυτό το σύμπαν, τα 'Μυστήρια' είναι πανταχού παρόντα και ο μόνος τρόπος προσέγγισης είναι να τα αντιμετωπίσουμε σαν ένα είδος παιχνιδιού, σαν μια παρτίδα σκάκι όπου δεν έχει σημασία αν θα κερδίσεις ή θα χάσεις. Γιατί, στο τέλος, όποιον τρόπο κι αν επιλέξει κάποιος για να ζήσει και να δημιουργήσει 'είναι -τελικά- είναι τελικά γι' αυτόν- εντόςεί'.

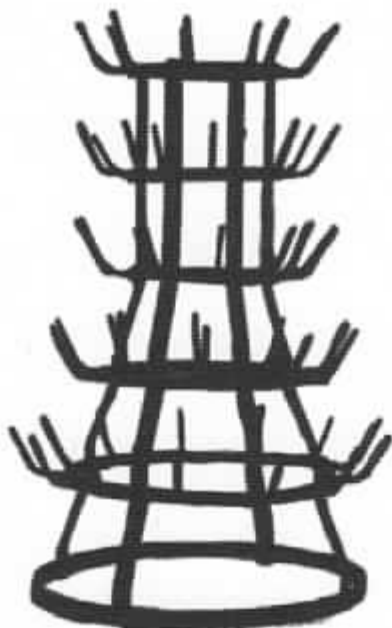

Marcel Duchamp Κάτι για τη ζωή και το έργο του

Ο **Marcel Duchamp** γεννιέται στις 28 Ιουλίου 1887 στη Blainville της Γαλλίας. Το 1912, επηρεασμένος από την τεχνική της χρονοφωτογραφίας, ζωγραφίζει τον πίνακα *Γυμνό που Κατεβαίνει τις Σκάλες* ο οποίος προκαλεί αντιδράσεις στη Γαλλία. Το 1913, ενώ δουλεύει σαν βιβλιοθηκάριος στο Παρίσι, αρχίζει τα σχέδια για τη σύνθεση *Μεγάλο Γυαλί*. Τοποθετεί ανάποδα έναν τροχό ποδηλάτου πάνω σε ένα σκαμπό της κουζίνας. Δημιουργεί το έργο *3 Κανονικές Πάυσεις* που τον βοηθάει να ξεφύγει από τις τρέχουσες αντιλήψεις για την τέχνη. Στη Νέα Υόρκη, το *Γυμνό* προκαλεί σκάνδαλο και γίνεται διάσημο. Εγκαταλείπει τη ζωγραφική. Το 1914 αγοράζει μια θήκη για μπουκάλια και την υπογράφει ως έργο του. Ήταν ο πρόδρομος των έργων που δύο χρόνια αργότερα θα ονομάσει *readymade*. Αυτά τα 'έτοιμα' έργα έσπασαν τα όρια της μέχρι τότε τέχνης και έδωσαν άλλη κατεύθυνση στην τέχνη του εικοστού αιώνα. Το 1915 πηγαίνει στη Νέα Υόρκη, γίνεται ιδρυτικό μέλος της Ένωσης Ανεξάρτητων Καλλιτεχνών, αλλά το 1917 παραιτείται γιατί του απορρίπτονται το *readymade* "Κρήνη" που υποβάλλει με ψευδώνυμο. Ήταν ένας ουρητήρας γυρισμένος ανάποδα που είχε σκοπό να προκαλέσει την Ένωση Ανεξάρτητων Καλλιτεχνών, η οποία δήλωνε πως θα δεχόταν στην Έκθεση που διοργάνωνε οποιοδήποτε έργο τέχνης συνοδευόταν με συμμετοχή 6 δολαρίων. Το 1919 επιστρέφει στην Ευρώπη, έρχεται σε επαφή με το Ντανταϊστικό κίνημα και υπογράφει ένα άλλο *readymade*: τη *Μόνα Λιζα* του Ντα Βίντσι με μουστάκι και υπογένειο! Το 1920 βρίσκεται πάλι στη Νέα Υόρκη φέρνοντας μαζί του το νέο *readymade* *50ος Παρισινός Αέρας* (ένα γυάλινο μπουκάλι γεμάτο παρισινό αέρα), δημιουργεί τη μηχανοκίνητη κατασκευή *Περιστροφικές Γυάλινες Πλάκες (Οπτικά Ακριθείας)* και επινοεί ένα θηλυκό alter ego που ονομάζει Rose Selavy. Στη συνέχεια, ταξιδεύει, εκδίδει λογοπαίγνια και σημειώσεις, παίζει μανιωδώς σκάκι, οργανώνει εκθέσεις, κάνει ταινίες, υπογράφει *readymades*, ασχολείται με τα οπτικά φαινόμενα. Το 1941 φτιάχνει το *Κουτί σε Βαλίτσα*, ένα πτυσσόμενο κουτί που περιέχει μια συλλογή των έργων του σε αντίτυπο-μινιατούρες και το 1942 επιστρέφει στη Νέα Υόρκη όπου και θα παραμείνει μέχρι το τέλος της ζωής του. Το 1946 ξεκινάει με απόλυτη μυστικότητα το τελευταίο του μεγάλο έργο *Δεδομένοι: 1. Ο Καταρράκτης 2. Το Φωτιστικό Αέριό* το οποίο και ολοκληρώνει σε είκοσι χρόνια. Είναι μια ξύλινη πόρτα με δυο τρύπες στο ύψος των ματιών μέσα από τις οποίες μπορεί κανείς να δει ένα ξαπλωμένο, γυμνό κορίτσι που κρατάει ένα λαμπτήρα αερίου. Στις 2 Οκτωβρίου 1968, ο **Marcel Duchamp** πεθαίνει και θάβεται στη Rouen της Γαλλίας. Στον τάφο του είναι χαραγμένη η φράση του: *Άλλωστε, είναι πάντα οι άλλοι που πεθαίνουν*.

Ήθελα να επανέλθω σε ένα σχέδιο απολύτως ξερό, στη σύνθεση μιας τέχνης ξερής και τι άλλο καλύτερο παράδειγμα αυτής της καινούργιας τέχνης από το μηχανικό σχέδιο. Άρχισα να εκτιμώ την αξία της ακρίβειας, της διευκρίνησης, τη σημαντικότητα του τυχαίου

“άλλωστε, είναι πάντα οι άλλοι που πεθαίνουν”

“d’ailleurs,

c’est

toujours

les

autres

qui

meurent”

collisions

Etant donné
Surt, dans

donc

la chute

et le gaz d'éclairage

on déterminera (les conditions de l'exp
 extra-rapide (^{démonstration algébrique} = influence algébrique) de plus
 collisions semblant se succéder rigoureusement
 [séparées] chacune à chacune suivant des lois, pour
 isoler le signe de concordance entre cette
 exposition extra-rapide (capable de toutes
 excentricités) d'une part et ~~le~~ le choix des
vérités légitimées par ces lois d'autre part.

Composition algébrique

$$\frac{a}{b}$$

a étant l'opposition

b y. la possibilité

le rapport $\frac{a}{b}$ est tout entier non pas de

nombre

entier c

$\frac{a}{b} = c$ mais dans le signe qui

est

de

est

est

est

est

est

est

est

est

est

est

est

est

Βιογραφικό Σημείωμα Συγγραφέα

Ο **David Gordon** συνεργάστηκε με τους θιάσους του James Waring και της Yvonne Rainer, έκανε χορογραφίες για το Living Theater, συμμετείχε στις παραστάσεις του αρχικού σχήματος του Judson Church και αποτέλεσε ιδρυτικό μέλος της αυτοσχεδιαστικής ομάδας του '70, The Grand Union. Το 1971, ίδρυσε την Pick Up Performance Company (ιδρύθηκε επίσημα το 1978 σαν μη-κερδοσκοπική εταιρεία).

Υπήρξε συνεργάτης του ιδρύματος Guggenheim (1981 και 1987), μέλος της επιτροπής και πρόεδρος στο Dance Program του NEA. Η δουλειά του σε video παρουσιάστηκε στο Great Performance του PBS, στο KTCA AliveTV, στο BBC και στο Channel 4 της Μεγάλης Βρετανίας. Έκανε χορογραφίες για ομάδες στην Αγγλία, Γαλλία, Ολλανδία και Αμερική, συμπεριλαμβανομένων των ABT, Dance Theater of Harlem και The White Oak Project. Το 1992 έγραψε και σκηνοθέτησε το θεατρικό έργο **Τα Μυστήρια Ή Πού Είναι Το Αστείο;** (μουσική του Philip Glass και σκηνικά του Red Grooms) που κέρδισε ένα βραβείο Bessie και ένα βραβείο Obie και εκδόθηκε στην ανθολογία Grove New American Theater, σε επιμέλεια του Michael Feingold. Το έργο **The Family Business** γράφτηκε σε συνεργασία με τον αδελφό του Aip Gordon, κέρδισε ένα βραβείο Obie και ανέβηκε το 1994 στο Dance Theater Workshop και το 1995 στο New York Theater Workshop και στο Mark Taper Forum. Το 1994, ο Gordon σκηνοθέτησε και χορογράφησε το έργο **Shlemiel The First** για το American Repertory Theater (ART) στη Μασαχουσέτη και για το American Music Theater Festival (AMTF) στη Φιλαδέλφεια. Χορογράφησε το έργο **Punch And Judy Get Divorced** (κείμενο των αδελφών Gordon) για το AMTF και ART. Το 1995, ο Gordon έλαβε επιχορήγηση από το Pew Charitable Trust για το Θέατρο και το Χορό καθώς και από το National Theater Artist Residency για να συνεργαστεί με το Guthrie Theater όπου σκηνοθέτησε και χορογράφησε το έργο **The Firebugs** (1995). Την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1999 σκηνοθέτησε και χορογράφησε το έργο **The First Picture Show** (κείμενο των αδελφών Gordon και μουσική της Jeanine Tesori) που του ανατέθηκε από το Mark Taper Forum σε συνεργασία με το ACT.

Η "καινούργια και μεταχειρισμένη χοροθεατρική" δουλειά του, **Autobiography Of A Liar** έκανε πρεμιέρα στο Danspace της Νέας Υόρκης το Δεκέμβριο του 1999. Τον Απρίλιο του 2005 παρουσίασε στη Ν.Υόρκη την καινούργια του χοροθεατρική δουλειά πάνω στον "Έρρικο τον Ε'" του Σαίξπηρ.

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

(Άρθρο 8 Ν. 1599/1988)

Η ακρίβεια των στοιχείων που υποβάλλονται με αυτή τη δήλωση μπορεί να ελεγχθεί με βάση το κείμενο του άρθρου 8 παρ. 4 Ν. 1599/1988)

Προς:™	Φιλοθέαμον κοινό (ὕπ' ὄψιν Υπ. Πολιτισμο		
Ο-Η (ὄνομα):	Ξ. Γεωρα	Επώνυμο:	Βόρτζυ
Τόπος κατοικίας:	ΓΗ	Οδός:	Αριθ:
Αρ. Τηλεμασσίτου (Fax)		Διευθυντική Τηλεφωνική E-mail:	

Με στοιχεία μου ευθύνη και γνωρίζοντας τις κυρώσεις¹³, που προβλέπονται από τις διατάξεις της παρ. του Ν. 1599/1988¹⁴, δηλώνω ότι:

έχω πάλι κούνη για το αποτέλεσμα της εν λόγω παράστασης. Σε αυτές, διακρίνω μία καλύτερη πρόθεση, η οποία επισημαίνεται από μένα της [εα να έχουμε μία πρόθεση ποιητικής] από οποία κούνην οι καλύτερες κούνητες. κούνην επίσης πορεία των προθέσεων: οικονομική διασπορά της, ερωτικές αναζητήσεις πάνω στην κούνητες μεσαιωνικές ως διαφορετικούς πύργους ή εσωτερικό πύργο πάνω κάτω, ανεξάρτητα που έχουμε οι Έλληνες, η μορφή μου με την ομιλία της να έχω επιφέρει μια θέση στο λιμάνι ο υποκείμενος που έπρεπε το μέλλον στο μέλλον. Εις αυτήν αυτή έχω περίεργη έγινε υποκείμενος που η παράσταση ήταν να αναμειχθεί στα χέρια η έκτακτη έκταση που αναμειχθούν από Τσόνη. Πάνω κορυφή προβόληται το έργο να δίνει να επικεντρώνει στα κορυφές κούνητες που αναμειχθούν μόνο με την ζωή, Οχι, Οχι, έρχεται από τον έργο και πάλι στην αυτή της αυτός ο -επιχειρηματίας τίτληται να είναι αναμειχθεί στο μέλλον μου (να διαμειχθεί να ρυθμίσει να κούνητες μετρίως γρήγορα κούνην ανάμεσα στους ελέους) όπως και να'ναι, ο Θεός να δώσει το κέρμα Του!

Ημερομηνία

20/5

Ο-Η 86Α 3ο

Σκηνοθετικό σημείωμα

Το έργο του Γκόρντον δεν έχει ίντριγκα, δεν έχει σασπένς. Ούτε τέλος έχει: ο θάνατος απλά εμφανίζεται ως ένα άλλο Μυστήριο ανάμεσα σε πολλά άλλα. Αυτό που τελικά έχουν Τα Μυστήρια είναι ένα υλικό απόλυτα αναγνωρίσιμο από όλους μας. Η Ζωή μας η Τέχνη μας. Έργο καθολικό από τη μια, έργο εξαιρετικά προσωπικό από την άλλη εφόσον παρουσιάζει - σχεδόν με ντακουμαντεριστικό ύφος - τη ζωή και τις απόψεις του καλλιτέχνη Ντιυσόν. Ο Γκόρντον όπως και ο πενταχού παρών Ντιυσόν αποφεύγουν τη στατικότητα των «κλειδωμένων» απαντήσεων. Γοπεύονται από τη διαρκή κίνηση και τη διατύπωση ερωτήσεων.

Έμπνεόμενοι από το πνεύμα τους, οδηγηθήκαμε σε μια παράσταση που λειτουργεί ως ένα σύνολο από στιγμιότυπα χωρίς γραμμική εξέλιξη χρόνου: αρχετυπικές εικόνες Ζωής, συζητήσεις - επί το πλείστον ντανταϊστικές - περί Τέχνης, στιγμές όπου Ζωή και Τέχνη συνδιαλέγονται χωρίς ανταγωνιστική διάθεση και χωρίς ίχνος διδασκαμού. Απλά και μόνο για τη χαρά της συνεύρεσης. Τα Μυστήρια είναι μια «συλλογική εργασία σε εξέλιξη» και μακάρι να παραμείνει τέτοια: συλλογική, αφού από το Δεκέμβριο του 2004 που μπήκαμε σ' αυτή την περιπέτεια - δεκαετηνιά ψυχές - ζούμε σε μία διαρκή όσμωση από κάθε άποψη - σε εξέλιξη, επειδή το τελειωμένο σκήμα δεν θα μπορούσε να μας αφορά. Επιδιώκουμε τη συνεχή ανάπτυξη της παράστασης διεισδύοντας στη διαφορετικότητα του εκάστοτε χώρου που επιλέγουμε ή που μας επιλέγει: κατά κύριο λόγο μη θεατρικοί χώροι που έχουν ωστόσο συγκεκριμένα λειτουργικά και όπου μπορούμε να εντάξουμε τη χρησιμότητά τους στο παιχνίδι μας.

Η πορεία μας προς την παράσταση βασίστηκε στον τρόπο του εργαστηρίου: οδιάκοποι αυτοσχεδιασμοί που οδήγησαν σε συνεχείς αλλαγές κατεύθυνσης, αλλαγές απόψεων, σε αναθεωρήσεις αλλά και στην αναιρέση, ορισμένες φορές, των ίδιων των τρόπων μας. Αφήνουμε εσκεμμένα στην παράσταση ανοικτά παράθυρα στο απρόβλεπτο και σε κάθε πιθανή ανατροπή που μπορεί να προκύψει μέσα από τη ζωντανή συνομιλία των διαφορετικών τεχνών που συνθέτουν την παράσταση. Κάθε αναφορά μας στην αισθητική εμπειρέχει και την καταστροφή των στοιχείων που συνδέονται με αυτήν. Δεν υπηρέτησαμε συγκεκριμένες θεωρίες ή σχολές, δανειστήκαμε ίσως στοιχεία από αυτές μόνο και μόνο προσπαθώντας να αδράξουμε με κάθε τρόπο την προσωπική μας αλήθεια της κάθε στιγμής πάνω σε ερωτήματα που μας καίνε. Και να παίξουμε με τον τρόπο των παιδιών. Τα πρόσωπα του έργου έχουν κάτι από τον καθένα μας, πρωταγωνιστής όμως στα Μυστήρια είναι ο ΘΙΑΣΟΣ, ένας σύγχρονος Χάρος-Σχολιαστής που είναι ο παλμός της παράστασης και ο πραγματικός κορηγός της.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΠΟΥ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΝ ΚΑΝΕΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΑΣ
ΕΚΑΝΑΝ ΠΟΤΕ;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Πώς θα ήθελες να πεθάνεις;

Χορτάτη

ΜΑΡΙΟΣ: Αυτό που μετράει δεν είναι η ερώτηση, αλλά ποιος, πότε και πώς την κάνει,
καθώς και τι κρύβεται πίσω από αυτήν. Η απάντηση είναι μια άλλη ιστορία. Έδώ που
τα λέμε, δεν τρελαινομαί'.

ΕΥΤΥΧΙΑ: Κύριε Καθηγητά;

Ναι, παρακαλώ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί, ακριβώς;

Είναι ένα μυστήριο για μένα.

ΕΛΕΝΗ: Jak ci sie podobal spektakl ?

Absurd i nonsens.

ΛΑΦΙΝΑ: Παράτα τα όλα. Θες να έρθεις μαζί μου στο Μεξικό;

Ναι.

ΑΝΤΩΝΙΑ: Are there that many frogs in the garden at the moment?

Όχι, μόνο πρίγκιπες.

ΜΑΡΙΣΟΦΗ: Μήπως έχει να κάνει με τις μπανάνες;

Πράγματι, ναι.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι αντιγράφω;

"Όλημερίς το σκέφτομαι, το βράδυ το μολογάω. Από πού έρχομαι; Τι θα 'ηρεπε να
κάνω; Δεν έχω ιδέα"

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Δεν αρνούμαι την ανάγκη της υλικής παρόρμησης, αλλά την απορρίπτω
ως βασικό μοχλό ώθησης!) Θέλεις ένα εκατομμύριο ευρώ;

Ναι

ΓΙΩΤΑ: Τι ώρα είναι;

Παρά τέταρτο.

ΝΙΚΟΣ: Κατουριέσαι;

Πάμε να φύγουμε, έχω ραντεβού.

ΜΑΡΙΝΑ: Τι θα ήθελες τα επόμενα 15 λεπτά να κάνεις;

Ακαλίνωτα όμως...

ΑΛΕΚΟΣ: Θα θέλατε μια κορηγία για την επόμενη δουλειά σας;

Ναι, ευχαριστώ, καλοσύνη σας.

ΛΗΔΑ: Πότε;

Πότε (χωρίς τόνους παρακαλώ)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Γιατί θέλπες να ασχοληθείς με τον χορό;

Ακολουθήσα τα βήματά μου.

ΕΛΕΝΑ: Είστε σε θέση;

Όχι.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Τι σε θέτει σε κίνηση;

Ένα κίνητρο φυσικά, τι άλλο;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ψάχνω ακόμα να τη βρω.

Σοράντα δύο.

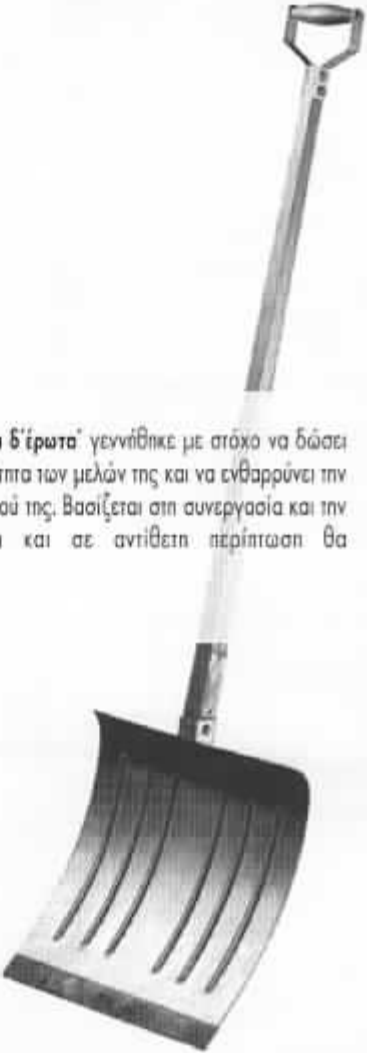
Ευχαριστίες

Bruce Allardice, Σπύρος Αμίσης, ο αφισσκολλητής των Χανίων, Θεολόγος Βασιλόπουλος, Ανδριανή Βεντούρη, Γωγώ Βλαχογιάννη, Βάλυ Βαϊμάκη, Μαντώ Γιούλη, Θωμάς Γκάτσου, Ασαζή Γρηγοροπούλου, κ. Γρυπάρης, Τάσος Δαμπίλος και όμιλος Σαρακάκη, Ελένη Δεμένεγα, Μαριάννα Δημητρίου, Έλια Ζορμπαλά, Νατάσσα Κάζαρη, Γιάννης Κανάκης, Κούλα Καρακόση, Βασίλης Καραχάλιος και το περιοδικό ποτο, Τζούλια Κοντσαγγέλου, Ελίνα Κούρκουλου, Αριστείδης Λιοδάκης, Μάρα Λοϊζου, Βασίλης Λούμος, Ανδρέας Μαριανός, Γαρυφαλλιά Μάστορη, Θανάσης Μπούρας, Alyce Dissette, Κώστας Νταλιάνης, ομάδα ΟΝ για τη φιλοξενία στη Κρήτη, Γιάννης Παπαγιαννόπουλος, Γιώργος Παινέσης, Σοφία Πανάγου, Αντώνης και Ειρήνη Πανασόρτου, Παντελής Πασπαλάς, Έλενα Πέγκα, Αρίων Πινώ, Γιώργος Ποντίκης και Θεοδωρή Αντωνιάδης από το rider's shop, Βίκυ Ρομφαία, Μάνθος Σαντοριναίος, Ντοτά Σαντοριναίου, Νίκη και Μανώλης Σάρδης, Δημήτρης και Δήμητρα Σαρέλα, οικογένεια Σιούντα, Γιάννης Σκαλτσός, Νίκος Σολδάτος, Αντώνης Στεργιάκης, Άννα Σωτηριάδου, Γιάννης Τραμπίδης, Νικολέττα Χατζηγεωργίου, Ηπια και Κοτα club και όλοι οι φίλοι που μας βοηθούν με τον τρόπο τους σ' αυτό το ταξίδι.

Ιδιαίτερα ευχαριστούμε τον Μπάμπη Βρέντα και την Αλεξάνδρα Λυκομήτρου για την ευγενική χορηγία και το ενδιαφέρον τους, την Βάσω Τζεβελέκου για την πολύτιμη συνεισφορά της, την Τζένη Φωτίου και τον Γιώργο Λακουμέντα για την ηθική και υλική υποστήριξη, τον Γιάννη Ψυχοπαίδη για την αιγίδα του Ζ' Εργαστηρίου της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και τον συγγραφέα του έργου David Gordon για την ευγενική του άδεια να δανειστούμε το κείμενό του.

 The logo for 'POTO' is written in a stylized, italicized, bold font with a horizontal line through the middle of the letters.

 The logo for 'RIDERS SHOP' is contained within a dark oval shape. The words 'RIDERS' and 'SHOP' are stacked vertically in a bold, sans-serif font.

Η Φιλική Εταιρεία Τόσσει δ'έρωτα γεννήθηκε με στόχο να δώσει διεξοδα στη δημιουργικότητα των μελών της και να ενθαρρύνει την δημιουργικότητα του κοινού της. Βασίζεται στη συνεργασία και την αμοιβαία εμπιστοσύνη και σε αντίθετη περίπτωση θα αυτοκαταστραφεί.